

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mráky ve věci žalobkyně: **L. G.**, zastoupené advokátkou Mgr. Naďou Smetanovou, Masarykovo nábřeží 12, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2025, čj. CPR-57697-3/Čj-2024-930310-V244, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2025, čj. 2 A 10/2025-41,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek ve vztahu k rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2025, čj. 2 A 10/2025-41, a ve vztahu k rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 6. 2. 2025, čj. CPR-57697-3/Čj-2024-930310-V244.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 6. 2. 2025 žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy (*správní orgán I. stupně*), jímž byla žalobkyni uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (*zákon o pobytu cizinců na území České republiky*), a současně jí byla stanovena doba k opuštění území, a to do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu, kterou Městský soud v Praze zamítl.

[2] Žalobkyně (*stěžovatelka*) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, kterou spojila s žádostí o odkladný účinek podle § 107 s. ř. s.

[3] Stěžovatelka uvádí, že pokud by nebyl odkladný účinek přiznán, byla by nucena opustit území České republiky ještě před rozhodnutím o kasační stížnosti. Na území České republiky žije od roku 2009, získala zde vysokoškolské vzdělání a následně zde též pracovala. V roce 2020 se u ní však projevíly vážné psychické problémy, v jejichž důsledku nebyla schopna práci vykonávat, a proto jí ani nebyla prodloužena zaměstnanecká karta. Od roku 2021 se léčí na psychiatrii s depresivní poruchou, která se v současné době (jak i vyplývá z lékařské zprávy ze dne 18. 3. 2025) nachází ve středně těžké fázi. Dále se léčí s ADHD a hrozí, že se u ní rozvine bipolární afektivní porucha.

[4] Stěžovatelka přikládá lékařskou zprávu ze dne 18. 3. 2025, z níž se podává, že je její stav velmi křehký a zajištění nové psychiatrické léčby v Rusku by mohlo zabrat dlouhou dobu. Přestěhování by u ní navíc mohlo vyvolat „prohloubení suicidálních ideací, eventuálně jejich realizace.“ Na území Ruska se sice nachází její rodiče, není s nimi však v kontaktu a osobně se s nimi viděla naposledy v roce 2019. S ruským režimem se stěžovatelka neztotožňuje a obává se, že po návratu bude hlídána ze strany tamní policie. Jelikož dlouhodobě žila na Západě, hrozí, že na ni bude pohlíženo jako na nevěrohodnou osobu a potenciální bezpečnostní hrozbu. Bude se tak muset podrobit tlaku ze strany státních orgánů, který může zahrnovat sledování, vyšetřování nebo i obvinění z politických či jiných deliktů.

[5] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení návrhu a po zvážení všech okolností dospěl k závěru, že jsou naplněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Kasační stížnost ze zákona nemá odkladný účinek (§ 107 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatelky přiznat, přičemž § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí pro stěžovatelku znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Z výše uvedeného vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podmíněna naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že odkladný účinek je preventivním nástrojem předběžného charakteru, proto postačuje osvědčit, že vznik újmy hrozí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76). Hrozící újma však nesmí být bagatelní. K hrozící vážné újmě dochází tehdy, pokud v případě nepřiznání odkladného účinku hrozí žadateli vážné obtíže či významné poruchy v jeho životě, fungování nebo činnosti (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014-56).

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním první podmínky, tedy nepoměrně větší újmou na straně stěžovatelky ve srovnání s újmou, která by hrozila jiným osobám. V nyní posuzované věci spatřuje stěžovatelka vážnou újmu ve vycestování do země původu, ve které nemá žádné zázemí a ve které hrozí, že na ni bude pohlíženo jako na nevěrohodnou osobu. Nepřiměřenou újmu stěžovatelka shledává též v prohloubení nepříznivého zdravotního stavu, ke kterému by v důsledku opuštění stabilního prostředí mohlo dojít. Od roku 2021 se léčí na psychiatrii, neboť trpí periodickou depresivní poruchou. V současné chvíli rovněž hrozí, že se u ní projeví bipolární afektivní porucha. Výše uvedené skutečnosti stěžovatelka prokazuje lékařskou zprávou ze dne 18. 3. 2025, podle které je její psychický velice křehký a nucené přestěhování do Ruska by představovalo veliké riziko (včetně rizika prohloubení suicidálních ideací, popř. jejich eventuální realizace). Podle přiložené lékařské zprávy bylo stěžovatelce doporučeno setrvat v současném prostředí, kde má vybudovanou podpůrnou síť, a docházet na pravidelné kontroly na psychiatrické ambulanci.

pokračování

[10] Současně neexistují žádné indicie, které by ukazovaly, že v důsledku přiznání odkladného účinku hrozí újma třetím osobám; žalovaná ostatně možnost vyjádřit se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyužila. Nejvyšší správní soud má tak za splněnou první podmínku pro přiznání odkladného účinku.

[11] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Jak vyplývá z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 As 225/2022-25, žalovaná může zpochybnit návrh žadatele o odkladný účinek z důvodu, že jeho přiznání je v rozporu s veřejným zájmem; pokud tak ovšem žalovaná neučiní, soud nepřizná odkladný účinek jen v případě, že nesplnění těchto předpokladů vyplýne z obsahu soudního a správního spisu. V posuzované věci však žalovaná rozpor s veřejným zájmem netvrdí a ani ze spisového materiálu se nepodává, že by se stěžovatelka na území České republiky dopouštěla trestné činnosti nebo činnosti ohrožující bezpečnost státu. Její jediné provinění je spatřováno v neoprávněném pobytu na území České republiky bez platného pobytového oprávnění. Nejvyšší správní soud tedy po posouzení všech okolností věci konstatuje, že intenzita hrozícího narušení veřejného zájmu by vzhledem k předběžné povaze přiznání odkladného účinku byla velice nízká. Vážením intenzity možného narušení veřejného zájmu s intenzitou hrozícího zásahu do soukromého života stěžovatelky lze dle názoru zdejšího soudu dospět k závěru, že újma, která by stěžovateli vznikla vycestováním před rozhodnutím o kasační stížnosti, je výrazně větší oproti hrozbě, kterou stěžovatelka podle dostupných informací aktuálně představuje pro veřejný pořádek a bezpečnost. Přiznání odkladného účinku by proto nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[12] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud stěžovatelce vyhověl a její kasační stížnosti přiznal odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. Do rozhodnutí o kasační stížnosti se tak pozastavují účinky rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2025, čj. 2 A 10/2025-41, a rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2025, čj. CPR-57697-3/ČJ-2024-930310-V 244.

[13] Soud připomíná, že může usnesení o přiznání odkladného účinku i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu